

Eu...cu mine

MarianP

Eu...cu mine

Draperii de somn diverg spre absenteism
și valetul de serviciu al propriului castel
scapără fulgi de realitate peste protestele
Cărnii.

Însușit de verticala basoreliefului
în trei dimensiuni, încerc o permutare
pe tabla de șah a rădăcinilor decizionale
și deschid ferestrele care îmi aduc
vederi cu pescăruși de timp
căutând să mă poziționeze
în caruselul ce are drept axă de origine
Pendulul.

Mă las ciugulit cu condescendență
pentru că, iată, pășesc din Ieri, și
alunec pe promenada friabila a simțurilor.

Alături, pe peluza înflorită, un băiețel
își scrie copilăria cu codițe de cireșe pe
carapacea unui cărăbuș
și dresează fluturi cu inocența privirii.

Un glas de femeie citește în traiectorii
materne și strigă copilul pe nume...

Îl vrea lângă ea...

E mama mea!...și literele se amestecă
în fonetica numelui meu.

Iarăși valetul, cu alți fulgi...

Declic.

Offf... trebuie să plec...ma cheamă mama
în congregația brațelor ei.

Probabil la masa de prânz.

După care, mă duc să continui lectura...

Mai am câteva pagini din "Sfarsitul Eternitatii"
de Asimov.

...cică, auzi, poți călători prin timp.

Și te poți întâlni cu propria persoană...

Cine să creadă așa ceva?